

THÁI ĐỘ SỐNG TỈNH THỨC TRONG CHÚA

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Tỉnh thức không chỉ là một lời mời gọi mang tính luân lý, cũng không đơn thuần là một trạng thái cảnh giác bên ngoài. Tỉnh thức, trong chiều sâu thiêng liêng, là một hành trình sống động: hành trình không ngừng lớn lên, không ngừng được biến đổi trong Chúa, để tiến tới sự trọn lành viên mãn.

Người tỉnh thức không dừng lại ở việc giữ vững đức tin như một bổn phận, nhưng đi xa hơn: kiện toàn đức tin ấy đến mức trọn hảo. Đó là sự trung tín với Chúa trong mọi thời điểm của đời sống, trong từng hoàn cảnh, và đặc biệt trong những bổn phận nhỏ bé nhất. Chính nơi những điều nhỏ bé ấy, đức tin không còn là lời nói, nhưng trở thành sự sống.

Tỉnh thức cũng là một khát vọng nội tâm: khát vọng nên trọn lành, khát vọng được thuộc trọn về Chúa, và được bước vào sự viên mãn của Nước Trời. Đó không phải là sự cầu toàn khát

khe của con người, nhưng là sự khao khát được hoàn thiện trong tình yêu và ánh sáng của Thiên Chúa.

Dụ ngôn về mười cô trinh nữ là một lời cảnh tỉnh sâu sắc cho đời sống tỉnh thức. Năm cô khôn ngoan và năm cô khờ dại không khác nhau ở việc họ có đèn hay không, nhưng ở chỗ họ có mang theo dầu hay không. Cả mười người đều chờ đợi, nhưng chỉ có những người chuẩn bị đủ mới được bước vào tiệc cưới.

Kinh Thánh không nói đến một cơ hội thứ hai cho những cô khờ dại; cánh cửa đã đóng lại. Điều đó cho thấy rằng tỉnh thức không phải là chuyện có thể trì hoãn hay thay thế vào phút cuối.

Mang đèn mà không mang dầu là hình ảnh của một đời sống đức tin mang tính hình thức: có vẻ bên ngoài, nhưng thiếu chiều sâu nội tâm; có hoạt động, nhưng thiếu lửa thiêng liêng; có biểu hiện, nhưng không có sự kết hiệp thật sự với ánh sáng.

Ngược lại, mang đèn và mang dầu là hình ảnh của một tâm hồn luôn sẵn sàng. Đó là người luôn giữ trong mình ngọn lửa nội tâm, luôn mở lòng đón nhận ánh sáng của Chúa, và luôn sẵn sàng đáp lại tiếng gọi của Ngài. Dù có những yếu đuối hay vấp ngã, họ vẫn mang trong mình một thiện chí bền bỉ: bước đi cùng ánh sáng cho đến cùng.

Vì thế, tỉnh thức không phải là chờ đợi trong lo âu, nhưng là sống mỗi ngày trong ánh sáng. Đó là khi cả cuộc đời trở thành một ngọn đèn có dầu — âm thầm cháy, nhưng không bao giờ tắt, vì được nuôi dưỡng bởi tình yêu và ân sủng của Thiên Chúa.

“Đức tin không được đo bằng ngọn đèn đang cầm — mà bằng lượng dầu đang cháy trong tâm hồn.”

“Có đèn chưa đủ — phải có dầu.
Có đạo chưa đủ — phải có lửa.”